

Laodiceja – Broj tri

Koja su pravila?

Jeff Pippenger

2023-08-30

„Trebali bismo sami znati što sačinjava kršćanstvo, što je istina, što je vjera koju smo primili, koja su biblijska pravila — pravila koja su nam dana od najviše vlasti.“ The 1888 Materials, 403.

Već nekoliko godina Future for America utvrđuje da sedam crkava iz Otkrivenja ne predstavljaju samo povijest suvremenog Izraela od vremena apostola do svršetka svijeta, nego da sedam crkava također predstavljaju drevni Izrael od vremena Mojsija do kamenovanja Stjepana. Pioniri adventizma nisu naučavali ovu istinu, ali su razumjeli i primjenjivali načela koja uspostavljaju ovu istinu. Isus objavljuje svršetak od početka, a drevni Izrael predstavlja suvremeni Izrael. Stoga je svaka istina koja je dio proročkih obilježja suvremenog Izraela također postojala i u drevnom Izraelu.

Prije milleritske povijesti tradicionalno kršćansko gledište o sedam crkava bilo je da one predstavljaju stvarne crkve u Maloj Aziji u Ivanovo vrijeme. Tradicionalno je gledište također razumjelo da se savjet upućen pojedinim crkvama može shvatiti i kao poseban savjet raznim crkvama tijekom kršćanske povijesti, a također i da su ti isti savjeti i upozorenja namijenjeni pojedinim kršćanima. Također su razumjeli da sedam crkava predstavlja sedam razdoblja crkvene povijesti od vremena učenika do kraja svijeta. Ta su gledišta prethodila milleritskoj povijesti. Ta četiri prepoznavanja sedam crkava, koja sačinjavaju tradicionalno gledište koje je prethodilo Williamu Milleru, bila su i jesu utemeljena na „historicističkom“ tumačenju Biblije. Upravo je tu metodologiju Božji anđeli naveli Williama Millera da prihvati.

„Sedam azijskih crkava povijest su Crkve Kristove u njezinim sedam oblika, u svim njezinim zavojima i preokretima, u svoj njezinoj blagodatnosti i nevolji, od dana apostola pa sve do svršetka svijeta. Sedam pečata povijest su zbivanja sila i kraljeva zemlje nad Crkvom te Božje zaštite njegova naroda tijekom istoga razdoblja. Sedam truba povijest su sedam osobitih i teških sudova poslanih na zemlju, odnosno na Rimsko kraljevstvo. A sedam čaša sedam su posljednjih pošasti poslanih na Papinski Rim. S time su pomiješani i mnogi drugi događaji, utkani poput pritoka, koji ispunjuju veliku rijeku proročanstva, sve dok nas cjelina ne odvede u ocean vječnosti.“

„To je, po mojem mišljenju, plan Ivanova proročanstva u knjizi Otkrivenja. A čovjek koji želi razumjeti ovu knjigu mora temeljito poznavati druge dijelove Božje riječi. Slike i metafore upotrijebljene u ovom proročanstvu nisu sve objašnjene u njemu samome, nego se moraju naći u drugim prorocima i objasniti u drugim odlomcima Svetoga pisma. Stoga je očito da je Bog namijenio proučavanje cjeline, čak i radi stjecanja jasnoga znanja o bilo kojem dijelu.“

William Miller, Miller's Lectures, svezak 2, predavanje 12, 178.

Sestra White slaže se s „historicističkim” gledištem koje je zastupao Miller i podržava ga, ali je Knjizi Otkrivenja pridodala dublji uvid nego što ga je Miller imao, jer Miller nije prepoznao Svetište onakvim kakvo ono doista jest. Smatrao je da je Svetište zemlja. Sestra White prepoznala je da je, kada je Isus iznosio proročanstva prikazana u Knjizi Otkrivenja, Krist to činio u povezanosti sa svojim djelom nebeskoga Velikog svećenika.

Kad se Ivan okrene i ugleda Krista, On hodi među svijećnjacima u svećeničkim haljinama, a svijećnjaci se nalaze u Svetinji, i stoga u povijesti nakon Njegova uzašašća, ali prije nego što je 1844. prešao u Svetinju nad svetinjama. Miller nije mogao razumjeti značenje te stvarnosti. Niti bi ga mogli razumjeti Tyndale, Luther ili John Wycliffe, niti bilo koji od ranih reformatora. Istina je progresivna, sjaji sve jače i jače do savršenoga dana.

„Veliko načelo koje su tako plemenito zastupali Robinson i Roger Williams, naime da je istina progresivna i da kršćani trebaju stajati spremni prihvatiti svu svjetlost koja može zasjati iz svete Božje riječi, bilo je izgubljeno iz vida među njihovim potomcima. Protestantske crkve Amerike — a također i one u Europi — tako visoko povlaštene primanjem blagoslova Reformacije, nisu uspjele ići naprijed putem reforme. Premda se s vremena na vrijeme podiglo nekoliko vjernih ljudi da objave novu istinu i razotkriju dugo njegovane zablude, većina je, poput Židova u Kristovo doba ili papista u Lutherovo vrijeme, bila zadovoljna vjerovati kao što su vjerovali njihovi očevi i živjeti kao što su oni živjeli. Stoga je religija ponovno izrodila u formalizam; a zablude i praznovjerja koja bi bila odbačena da je crkva nastavila hoditi u svjetlosti Božje riječi, bila su zadržana i njegovana. Tako je duh nadahnut Reformacijom postupno zamro, sve dok u protestantskim crkvama nije nastala gotovo jednako velika potreba za reformom kao i u Rimskoj crkvi u Lutherovo doba. Bila je prisutna ista svjetovnost i duhovna obamrlost, slično poštovanje prema mišljenjima ljudi te zamjenjivanje ljudskim teorijama učenja Božje riječi.” Velika borba, 297.

Ako se ne prizna činjenica da se istina kroz povijest razvija postupno, tada bi značaj bilo kakve nove svjetlosti u ovom posljednjem naraštaju vrlo lako mogao biti nemoguće prepoznati. Jednom kada čovjek prestane razumijevati progresivnu narav „istine“, automatski se počinje oslanjati na predaje, običaje i palo ljudsko vodstvo.

Metodologija kojom se služio Miller putokaz je koji prolazi kroz cijelu proročku liniju i koji iznosi svjedočanstvo o razvoju biblijske istine što je započelo s apostolima. Ipak, u putokazu koji predstavlja Miller nalazimo početak koji zahtijeva svoj pandan na svršetku. Većina nikada ne razumije te stvarnosti, ali ne i Sotona.

Sotona se opire istini i njezinu razvoju još od svoje pobune na nebu. Kad je u povijesti došlo do točke da su reformatori počeli jasno razumijevati kako proučavati Bibliju, Sotona je učinio ono što uvijek čini te je uveo krivotvorine. Povijesni dokazi njegova djela krivotvorenja istine pokazuju da su isusovci poput Ribere i Louisa de Alcazara svoju metodologiju krivotvorenja usmjerili osobito protiv knjige Otkrivenja. Iskvarena metodologija koja se naziva „preterizam“ započela je u drugom i trećem stoljeću s dvojicom glavnih predstavnika te lažne metodologije. Jedan je bio Euzebije iz Cezareje (260.–339.), a drugi Viktorin iz Ptuja (umro oko 304.). Obojica tih ranih povijesnih ličnosti promicali su metodologiju koja je sugerirala da se knjiga Otkrivenja ispunila u vrijeme

Rimskoga Carstva kroz takve povijesne ličnosti kao što je zloglasni car Neron.

U devetnaestom stoljeću John Darby (1800.–1882.) iz Ujedinjenoga Kraljevstva uveo je još jednu sotonsku metodologiju koja je također bila umetnuta u fusnote trojanskoga konja od Biblije, nazvanoga Scofield Reference Bible, koji smo prethodno prepoznali. „Dispenzacionalizam” je teološki okvir koji povijest i Božje djelovanje prema čovječanstvu dijeli na razdoblja, odnosno „dispensacije”, u kojima Bog upravlja svojim planom na različite načine. To ovdje napominjem jer je to jedna od laži koja je uvedena u pokret Future for America glasovima iz istoga područja iz kojega je Darby širio svoje sotonske ideje. Darbyjeve ideje koje su napadale Future for America bile su praćene filozofijom takozvanoga suvremenog „woke” pokreta, koji promiče isto bezakonje predstavljeno Francuskom revolucijom i istu razuzdanost predstavljenu Sodomom i Gomorom.

Danas teolozi modernoga adventizma primjenjuju sustav raščlanjivanja biblijskih istina utemeljen na dvostrukom sustavu biblijskoga tumačenja kojim nastoje potkopati i zaniijekati i Bibliju i Duh Proroštva. Oni ljude razvrstavaju ili kao stručnjake za biblijske jezike ili kao stručnjake za biblijsku povijest. Tako teolozi adventizma danas upravljaju umovima laodicejskoga adventizma ili tumačeći Božju Riječ na temelju razumijevanja povijesti od strane paloga čovjeka ili razumijevanja jezika od strane paloga čovjeka. O tim suvremenim pojavnim oblicima zablude, koji su se često rabili za napad na poruku koju sada čitate, bit će dalje riječi u ovim člancima kada budemo razmatrali simboliku Francuske revolucije. Sotona je živ i zna da mu je vrijeme kratko. Posljednje pravilo Millerovih pravila, broj četrnaest, završava sljedećim odlomkom.

„Božanstvenost kojoj se poučava u našim školama uvijek se temelji na nekom sektaškom vjerovanju. Može poslužiti da se uzme prazan um i utisne mu se takva vrsta, ali to će uvijek završiti u zadrnosti. Slobodan um nikada neće biti zadovoljan tuđim gledištima. Kad bih bio učitelj mladeži u božanstvenosti, najprije bih upoznao njihovu sposobnost i um. Kad bi oni bili valjani, naveo bih ih da sami proučavaju Bibliju i poslao ih slobodne da svijetu čine dobro. Ali kad ne bi imali uma, utisnuo bih im tuđi um, napisao zadrnost na njihovu čelu i poslao ih kao robove!“ William Miller, Miller’s Works, svezak 1, 24.

U razdoblju neposredno nakon života Ivana Otkritelja, kao i u danima Reformacije, Sotona je aktivno stvarao lažnu proročku metodologiju kako bi zbunio i uništio istinsku biblijsku analizu. Ono što se ponekad previđa u tim povijesnim činjenicama jest da su sve te sotonske metodologije bile usmjerene izravno ni na jednu drugu knjigu doli na knjigu Otkrivenja. To je bila tema svakoga od tih promicatelja sotonske zbrke. Knjiga Otkrivenja oduvijek je bila Sotonina meta. Sotona zna da je upravo knjiga Otkrivenja ona protiv koje mora ratovati. Kada prepoznamo tu činjenicu, tada možemo prepoznati i drugu nevidljivu stvarnost, koja je zamagljena drugom značajnom istinom.

Lažna metodologija isusovaca bila je osmišljena kako bi spriječila jasno razumijevanje da je papa Rimske crkve antikrist biblijskog proroštva. Svaki pojedini protestantski reformator došao je do spoznaje i prepoznao tu istinu. Stoga, kada je u prošlosti točna povijest ljudi kao što su Ribera i Louis de Alcazar bila javno izložena usmeno i u tiskanim publikacijama, povijest ljudi poput Ribere i Louisa de Alcazara bila je korištena sa svrhom da se pokažu sotonski naponi da se spriječi ispravno razumijevanje „čovjeka grijeha“. Pisana ili izgovorena svjedočanstva koja razotkrivaju svrhu uvođenja tih sotonskih metodologija točna su koliko god dosežu, ali Sotona je pokušavao

prikriti više od samih biblijskih dokaza koji antikrista poistovjećuju s papom u Rimu.

Postoje istine u knjizi Otkrivenja koje su bile prekrivene zbrkom što su je proizveli ti lažni sustavi biblijskog tumačenja, a koji stoje izvan predmeta čovjeka čiji je broj šest stotina šezdeset i šest. Jedna od tih istina sasvim je sigurno istina prikazana kada se sedam crkava razumije u njihovu najpotpunijem razvoju. U sedam crkava nalaze se istine koje izravno govore o povijesti koja je započela 11. rujna 2001. i završava u krizi nedjeljnog zakona. Sotona je nastojao zadržati ovo svjetlo pokopano te je izumio sotonske metodologije kako bi zamračio nekoliko dragulja istine smještenih u knjizi Otkrivenja, a ne samo prepoznavanje rimskog pape kao antikrista.

Prije nego što se 538. godine otkrio „čovjek grijeha“, ljudi poput Euzebija i Viktorina napadali su knjigu Otkrivenja nastojeći prikriti uspon papinske vlasti. Kasnije u povijesti Krist je ispunio svoje obećanje Tijatiri i iznio zvijezdu Danicu reformacije (Wycliffe), a Sotona je potom iznio dvije istaknute povijesne ličnosti da promiču i nastave njegovo sotonsko djelo. Dugotrajni rat oko razvoja istine, koji doseže svoj vrhunac kada se otpečati tajna knjige Otkrivenja (neposredno prije završetka vremena milosti), uključuje svjetlo sedam crkava koje Miller nikada nije prepoznao, niti sestra White, ali se lako može pokazati da i Miller i Duh Proroštva podupiru novo svjetlo, jer novo svjetlo nikada ne proturječi starom svjetlu.

„Činjenica je da imamo istinu i da se moramo postojano držati stajališta koja se ne mogu uzdrmati; ali ne smijemo sumnjičavo gledati ni na kakvu novu svjetlost koju bi Bog mogao poslati te govoriti: Uistinu, ne vidimo da nam je potrebno ikakvo više svjetla od stare istine koju smo dosad primili i u kojoj smo utvrđeni. Dok se držimo takva stajališta, na naše se slučajeve primjenjuje ukor Svjedoka Istinitoga: ‘A ne znaš da si nevoljan, i jadan, i siromašan, i slijep, i gol.’ Oni koji se osjećaju bogatima i obogaćenima dobrima te da im ništa nije potrebno, nalaze se u stanju sljepoće glede svojega pravog stanja pred Bogom, i toga nisu svjesni.“ Review and Herald, 7. kolovoza 1894.

Glavni ispit za novu svjetlost jest proturječi li utvrđenoj istini i podupire li temeljne istine.

„Kada sila Božja svjedoči o tome što je istina, ta istina treba zauvijek stajati kao istina. Ne smiju se prihvaćati nikakve naknadne pretpostavke, protivne svjetlu koje je Bog dao. Ustat će ljudi s tumačenjima Svetoga pisma koja su njima istina, ali koja nisu istina. Istinu za ovo vrijeme Bog nam je dao kao temelj naše vjere. On sam nas je poučio što je istina. Ustat će jedan, pa još jedan, s novom svjetlošću koja proturječi svjetlu što ga je Bog dao pod očitovanjem svojega Svetoga Duha.“ Selected Messages, knjiga 1, 162.

Sotona je imao knjigu Otkrivenja kao metu svojih napada još od vremena kada je Ivan zapisao poruke koje se u njoj nalaze. Isus je rekao:

Ali blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer, zaista, kažem vam: mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti ono što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti ono što vi čujete, i nisu čuli. Matej 13:16, 17.

Blagoslov povezan s gledanjem i slušanjem jest blagoslov razumijevanja poruke Otkrivenja Isusa Krista. Kad je Ivan predstavljao one u „posljednjim danima“ koji vide i čuju poruku, pao je ničice

da se pokloni anđelu Gabrijelu, koji je Ivana odmah upozorio da to ne čini.

I ja, Ivan, vidjeh ovo i čuh. I kad to čuh i vidjeh, padoh ničice da se poklonim pred nogama anđela koji mi ovo pokaza. Tada mi reče: Gledaj da toga ne činiš; jer sam ja tvoj suslugu i tvoje braće proroka, i onih koji drže riječi ove knjige: Bogu se klanjaj. Otkrivenje 22,8. 9.

Gabriel i Ivan obojica su stvorena bića, koja trebaju štovati jedino Stvoritelja. Mnogi proroci i pravednici, uključujući i anđele, željeli su „vidjeti” i „čuti” poruku Ponoćnoga poklika kada se ona bude ponovno naviještala na svršetku svijeta.

„Krist je rekao: ‘Blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer zaista vam kažem: mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti ono što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti ono što vi čujete, i nisu čuli’ [Matej 13,16.17]. Blagoslovljene su oči koje su vidjele ono što se vidjelo 1843. i 1844. godine.

„Poruka je dana. I ne bi smjelo biti nikakva odgađanja u ponavljanju poruke, jer se znakovi vremena ispunjavaju; završno djelo mora biti obavljeno. Veliko će djelo biti izvršeno u kratkom vremenu. Uskoro će po Božjoj odredbi biti dana poruka koja će prerasti u glasan poklič. Tada će Daniel stati na svome mjestu da dâ svoje svjedočanstvo.” Manuscript Releases, svezak 21, 437.

Ono što su pravedni ljudi (Ivan) i njihovi susluge (anđeli) željeli vidjeti bilo je konačno ispunjenje Ponoćnog poklika na svršetku adventizma, kada će zemlja biti obasjana slavom Božjom. To konačno očitovanje sile u kasnoj kiši ostvaruje se skidanjem pečata s Otkrivenja Isusa Krista.

Za koje su spasenje pomno ispitivali i brižljivo istraživali proroci koji su prorokovali o milosti namijenjenoj vama: istražujući na koje ili na kakvo je vrijeme upućivao Duh Kristov, koji bijaše u njima, kada je unaprijed svjedočio o Kristovim patnjama i o slavi koja će zatim uslijediti. Njima je bilo objavljeno da ne služe sebi, nego nama, u onome što vam je sada naviješteno po onima koji su vam propovijedali evanđelje po Duhu Svetom poslanom s neba; u što anđeli žude zaviriti. Zato opašite bokove svojega uma, budite trijezni i do kraja se uzdajte u milost koja će vam biti donesena pri objavi Isusa Krista. 1 Petrova 1:10–13.

Proroci, pravednici i anđeli čeznuli su živjeti u vremenu kada se „milost“, odnosno sila Božja, izlijeva tijekom konačnog ispunjenja Ponoćnog poklika. Ta „milost“, koja je Božja stvaralačka sila, donosi se ljudima kada se otpečati Otkrivenje Isusa Krista. Sotona zna da se put kojim se Božja stvaralačka sila prenosi Njegovu narodu ostvaruje porukom koja je otpečaćena u knjizi Otkrivenja, te je stoga njegov najveći napor bio unijeti pomutnju, potisnuti i prikriti svjetlo sadržano u knjizi Otkrivenja. To svjetlo nije jednostavno prepoznavanje čovjeka grijeha, jer su tu istinu svi protestantski reformatori u potpunosti dokumentirali još prije više stoljeća.

Bijah u Duhu u dan Gospodnji, i začuh za sobom snažan glas, kao glas trube, koji govoraše: Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji; i: Što vidiš, napiši u knjigu i pošalji sedmerim crkvama koje su u Aziji: u Efez, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatiru, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodiceju. I okrenuh se da vidim glas koji govoraše sa mnom. I okrenuvši se, vidjeh sedam zlatnih svijećnjaka; i posred sedam svijećnjaka nekoga slična Sinu čovječjemu, odjevena u haljinu do nogu i opasana po prsima zlatnim pojasom. Glava njegova i kosa bijahu bijele kao

vuna, kao snijeg; i oči njegove kao plamen ognjeni; i noge njegove bijahu kao mjed užarena, kao u peći užarena; i glas njegov kao šum mnogih voda. I u svojoj desnici imaše sedam zvijezda; i iz usta njegovih izlazio je oštar mač s dvije oštrice; i lice njegovo bijaše kao sunce kad sjaji u svojoj snazi. I kad ga vidjeh, padoh k njegovim nogama kao mrtav. I on položi svoju desnicu na me govoreći mi: Ne boj se; ja sam Prvi i Posljednji: ja sam onaj koji živi, i bijah mrtav; i evo, živ sam u vijeke vjekova, Amen; i imam ključeve pakla i smrti. Napiši, dakle, što si vidio, i što jest, i što će biti poslije ovoga. Otkrivenje 1,10–19.

Dok je adventizam zastupao „historicističku” metodologiju, prepoznao je da se sve crkve iz Otkrivenja dva i tri ponavljaju u posljednjoj crkvi. Nažalost, potkraj devetnaestoga stoljeća Sotona je već zatvarao oči adventizmu za svetu metodologiju, za njezinu zaštitu i za praksu koja je bila bitan dio njihove odgovornosti kao „čuvara velikih istina proročanstva”. Čak i dok se metodologija u adventizmu ostavljala po strani, još je bilo onih koji su primjenjivali svetu metodologiju. Knjigu *Story of the Seer of Patmos* koristimo kao svjedočanstvo činjenici da je primjena svih crkava na povijest Laodiceje valjana primjena proročanstva. Slijede ulomci iz te knjige koji ističu ono na što se pozivam.

„Treba imati na umu da će se, kao što će se iskustvo Efeza, Smirne i Pergama ponoviti u posljednjoj crkvi prije drugoga Kristova dolaska, tako i povijest Tijatire imati svoj pandan u posljednjem naraštaju.” Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Haskell ispravno ističe da se iskustvo prvih četiriju crkava ponavlja ili, kako on kaže, „imat će svoj pandan u posljednjem naraštaju”.

„Primijenio je ispit, ali sve je upućivalo unaprijed na godinu 1843. kao na vrijeme kada svijet mora dočekati svojega Spasitelja. Stanje naroda u vrijeme prvoga Kristova dolaska sada se ponovilo.” Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75.

Haskell je govorio o tome da je William Miller odredio 1843. godinu kao vrijeme Drugoga Kristova dolaska te ističe da su se okolnosti prvoga dolaska ponovile u vrijeme milerita. Haskell je bio u pravu, a sestra White potvrđuje da je sam Miller bio predodčen u Ivanu Krstitelju.

„Kao što je Ivan Krstitelj navijestio prvi Isusov dolazak i pripremio put njegovu dolasku, tako su William Miller i oni koji su mu se pridružili navijestili drugi dolazak Sina Božjega.” Rani spisi, 229.

Haskell čak utvrđuje da se tijekom povijesti Pergama (treće crkve koja predstavlja kompromis kršćanstva s idolopoklonstvom) ponovila povijest Sarda, pete crkve.

„Bilo je vrijeme u povijesti Pergama kada je kršćanstvo smatralo da je poganstvo mrtvo; ali u stvarnosti, religija koja je naizgled bila pobijedena, pobijedila je. Kršteno poganstvo stupilo je u crkvu. U dane Sarda ta se povijest ponovila.” Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75, 76.

Sard je bila crkva reformacije koja se probudila i ustala u prosvjed protiv sotonskih zabluda papinstva, ali prije nego što je njezino djelo bilo dovršeno, već se počela vraćati Rimu. Mislili su, kao i crkva u Pergamu, da je papizam mrtav, ali je u stvarnosti još uvijek bio živ. Haskell također

utvrđuje da na crkvu ostatka sjaje „nagomilane zrake svih prošlih vjekova.”

„Na ovu posljednju crkvu — ostatak — sjaje skupljene zrake svih prošlih vjekova.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Ne tvrdim da je Haskell prepoznao da se progresivna povijest, predstavljena sa sedam crkava, također ispunila u povijesti drevnoga Izraela, no on svakako potvrđuje tu istinu kada piše da „skupljene zrake svih prošlih vjekova” „sjaje” na „posljednju crkvu”. Drevni Izrael uključen je u „zrake” „prošlih vjekova”. I premda on potvrđuje načela nužna za prepoznavanje simbolike sedam crkava u povijesti drevnoga Izraela, nisam siguran koliko je duboko prepoznao usporednice predstavljene u tim simbolima. Također sam siguran da nije prepoznao još važniji vid povijesti predstavljenih sa sedam crkava, vid kojemu vodimo.

O toj ćemo istini govoriti u našem sljedećem članku.